

Ölesiye Güvenmek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Kasım 2018

Bildiğim ve tanıdığım her şeyi, herkesi sonlandırabilirim sonra da nutku tutulan mutluluğa çıkardığım davetiye ile ruhbanlar sınıfına eşlik eder yalın ayak düşler.

Ne sabrım delalet tüm olup biten ne de içime ikram ettiğim dostlarıma kaldı güvenim.

Ranzanın üstüne çıkmadım ben hayat boyu çünkü hayatımda hiç ranzam olmadı.

Bana ait idi sahip olduklarım bir şekilde ailemin imkânlarını çok da önemsemediğim.

Ütülü gömleklerim sırada; ayakkabılarım vestiyerde ve ailem hep yanımda oldu bir ömür.

Bununla asla övünmedim ne de olsa tok evin aç kedisi olmak nedir, düşmedi aklıma.

Sevdiğim kadar hırpaladığım insanlar oldu hayatta ve gözlerini çıkardığım tek tek yine gözden çıkarmadı beni kimse.

Öğütülmüş duygulara ise şükrü borçlandım. Bir şekilde duygu treninde ben nasıl ki hâkimdim yola.

Üstümü örten muşamba rüzgârlık değil içimdeki sevginin kürk yakası ile üşümedim de ömür boyu ta ki ta ki...

Evveliyatı olan her şeyi unuttum an itibari ile ve gelecek odaklı bir hayal torbam var mademki sadece asılı olduğum tahtada fişleniyor tüm cümleler.

Yıkılan ben olabilirdim belki de görünürde hep yıkıldığıma tanık oldu mevsimsiz rüzgârlar ve ben patavatsızlığın dokusunda güvendim ve aldatıldım ne de olsa güven duygumun temelinde öğretiler ve ailem aldı ilk sırayı.

Görüntüsü kayan televizyonlardan asla haz etmedim ve asla ayar düğmesine ilişmedi elim ne de olsa bir yedeği vardı tıpkı hayallerimin de yedeği olduğu üzere.

Kayıtsız kalmayı sanırım yavaş yavaş öğreniyorum.

Kayda aldığım bilgileri ise ıslatıyorum bir bardak çayın eşlik ettiği.

Güme giden ne çok insan hani kıyısından köşesinden nasıplendiğim ve tırtıklanan güven duygum.

Bunun aksi olacak diye ölesiye güvenmek elbette hataya düştüğümün gerçeği.

Soyut bir güvercin içimdeki kırıntılara talip olan ve ben memnuniyetle beslerken.

Zamanın dokusunda yanılığ var ne de olsa insan çiğ süt emmiş bir canlı.

Övünç kaynağı bildiğim ne çok duygu ve içime sızan şüphe ki hep alt etmeyi görev bilip ben hala tüm saflığımla içimi açtığım.

Huzurun adresine talip iken bir şekilde o da bende şekillendiği itiraf etti ve dengim olmayan kim ise nasıplendiğim belli ki yüce Yaratanın bana sunduğu o devasa aydınlık yol.

Karelerin açılardan çıkıp da yola bir kareyi üçgenlere ayırtırdığım derken hipotenüs benzeri bir kıyımda ben nasıl oluyor da üçgen daireler çiziyorum.

Gök tembih etti bana.

Yaratan ısrarcı acı çekmemde ne de olsa bana/bize emretti sevin, diye.

Sevgiden çıkıp da yola yanına güven denen düzeneği de yerleştirdik mi eyvahlar olsun.

Neşriyatın güncesi tüm gözlemlediğim ben benlik bir niyazla Yaratandan dolayı yaratılanı sevmeyi görev bilip de...

Az evvel okuduklarım sanki bir kamera yerleşmiş ruhuma ve tapınağıma.

Az evvel yolcu ettiklerim... dumanı üstünde bir sevgi ve güven silsilesi iken içimi döküp de Allah rızası için baş koyduğum bu yolda benlik değil de bizlik bir paylaşımı rayına oturtup da insanlık adına hutbeler sunduğu bilinmez.

Ölen insanlık ve öldürülen o aidiyet duygusu.

Neyin ihbarı ya da neyin ihlali?

Aslıma bakıp da devşirdiğim içimle dışımda tutuşan bir odun parçası adeta ve ne yazık ki kurunun yanında yaşın da yasın da yandığı.

Görev bilmek filan asla değil bilakis büyük bir şevkle paylaşmak aslında olmayacağını bilip kendimi 180 derece çevirip kandırdığım ve aldanmaktansa aldatmayı asla düşünmediğim.

Karınca kararınca hatta karınca kadar da çalışkan ve üretken.

Münasip bir dilde insanlığın örtüsünü sermek tüm tabiata ve evrim geçiren başka varlıklara dönüşen adına ihanet eden bulgu. Evet, ihanete uğradığım aslında genelimizin uğradığı belki de birbirimize ihanet ettiğimiz için çok da önemsemediğimiz bu yüzden bana çok ağır geliyor bu duygu.

İhanet etmediğim hiçbir insan ve sırları bende kalan.

Bana söylenen ve sadece Allah'ın ve ikimizin bildiği.

Tüm dualarımızda bizi iyi insanlarla karşılaştırdığımız yüce Mevla'm ama bir şekilde yanıltığımız yanıltıldığımız ve bundan mutluluk duyan ne çok insan ne de olsa dertleşmek adına dökülüp de ortaya tüm düşünceler bir şekilde can evimizden vurulduğumuz.

Dostluğun içerdiği mefhum.

Sevginin önerdiği ötesinde evrenin yaratılış sebebi.

Sadece sevmekten vazgeçmeyeceğim lakin paylaşmak ve dertleşmek asla yeni bir imla hatası yapmama sebep olmayacak.

Yeter ki; tek imla hatam üç noktalı hayallerim olsun.